

DE ACELAȘI AUTOR

ASASIN AMERICAN
Mitch Rapp #1

LOVITURĂ FATALĂ
Mitch Rapp #2

ÎN CURÂND

A TREIA OPȚIUNE
Mitch Rapp #4

SEPARAREA PUTERILOR
Mitch Rapp #5

PUTERE EXECUTIVĂ
Mitch Rapp #6

TRANSFER DE PUTERE

VINCE FLYNN

PREDA PUBLISHING
PENTRU EROII DIN TINE

1

Washington, D.C.

O burniță sâcâitoare cădea din cerul înnorat, pe măsură ce limuzina neagră înainta pe Strada E. Mașina blindată se strecura printre baricadele de ciment și oțel cu o viteză ce sugera urgență. În clipa în care luă curba și intră pe Strada West Executive încetini puțin, astfel încât să permită porților grele și negre să se deschidă, după care accelerează înainte. Trecu în viteză peste câteva băltoace, stropind totul în jur, după care se opri abrupt în fața intrării Aripii de Vest a Casei Albe.

Ușa pasagerului din spate se deschise imediat și Dr. Irene Kennedy păși afară din mașină. Înaintă rapid pe culoarul exterior acoperit, care se întindea până la colțul clădirii, după care se opri puțin pentru a-i permite șefului ei să o ajungă din urmă. Thomas Stansfield coborî încet din limuzină și își închise sacoul costumului gri închis. La 79 de ani, Stansfield era o legendă în comunitatea serviciilor secrete. Cariera sa data de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial și a OSS¹, precursorul CIA. Cu aproape 60 de ani în urmă, Stansfield fusese unul

¹ Office of Strategic Services - Biroul de Servicii Strategice a fost serviciul de informații al Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și precursorul CIA. Înființat în 1942 și dizolvat în 1945, OSS a avut drept misiune coordonarea activităților de spionaj în spatele liniilor inamice (n. t.).

dintre recruții lui Wild Bill Donovan² - un război diferit purtat de o generație diferită, făcută dintr-un alt aluat. Stansfield era ultimul. Toți ceilalți dispăuseră, pensionați sau decedați, iar el urma să predea în curând frăiele puterii de la vârful CIA, o agenție demonizată de unii și plină de cicatrici.

CIA se schimbaseră mult în perioada mandatului său. Mai exact, amenințările se schimbaseră, iar agenția fusese obligată să se schimbe odată cu ele. Trecuseră demult zilele în care lumea era divizată între două superputeri; războiul rece fusese înlocuit de conflicte regionale mai mici și de amenințarea crescândă a terorismului. Care, acum, pe măsură ce finalul carierei sale se întrezărea la orizont, îl îngrijora cel mai mult pe Stansfield. Posibilitatea ca un singur individ să îngenuncheze America folosind arme biologice, chimice sau nucleare devenea din ce în ce mai plauzibilă.

Stansfield privi în sus, spre burnița care cădea alene din norii amurgului. O ploaie ușoară îi acoperi obraji și directorul cărunț al CIA clipi. Ceva nu-i dădea pace, dar nu putea spune ce. Stansfield aruncă o ultimă privire cerului întunecat și pași pe culoarul acoperit.

Kennedy intră pe ușile duble de la capătul acestuia, unde doi ofițeri Secret Service în uniformă stăteau la post, și înaintă pe holul lung. Acesta era primul nivel al Aripii de Vest. Biroul președintelui era localizat la etajul superior, dar nu într-acolo se îndreptau. Irene Kennedy înaintă grăbită, în timp ce Stansfield o urmă cu pasul lui molcom.

² William Joseph („Wild Bill”) Donovan a condus, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Biroul de Servicii Strategice și este cunoscut drept „Tatăl serviciilor secrete americane”. Datorită documentelor vremii, declassificate astăzi, Donovan este recunoscut drept un personaj ale cărui isprăvi „sunt pur și simplu incredibile, și conturează portretul unui bărbat curajos, nobil, impetuos, amuzant și uneori îngrozitor de încâpățânat”. Un veteran decorat al Primului Război Mondial, Donovan este singura persoană care a primit vreodată toate cele patru decorații majore ale SUA: Medal of Honor, Distinguished Service Cross, Distinguished Service Medal și National Security Medal (n. t.).

La capătul holului, pe dreapta, un ofițer al Forțelor Navale, îmbrăcat într-o uniformă neagră și perfect călcată, stătea cu mâinile împreunate ferm în față.

- Bună seara, Dr. Kennedy. Totul este pregătit. Generalii și președintele vă așteaptă, spuse el gesticulând spre intrarea în Situation Room.

- Mulțumesc, Commander Hicks, răspuse Kennedy trecând pe lângă el.

Cei doi coborâră câteva trepte, o luară la dreapta și ajunseră în fața unei uși securizate cu o camera de luat vederi montată deasupra. În stânga ei era o plăcuță neagră, pe care erau inscripționate cu auriu cuvintele „Casa Albă Situation Room: Accesul restricționat”.

Sistemul de control acces bâzâi, iar Kennedy împinse ușa. Intră în încăpere și se îndreptă spre stânga, unde se afla noua sală de conferințe. Directorul Stansfield o urmă, iar ofițerul închise ușa izolată fonic în spatele lor.

Președintele Robert Hayes, îmbrăcat în smoking, stătea în capătul opus al încăperii, ascultându-i cu atenție pe cei doi bărbați din fața lui. Primul, Generalul Flood, era șeful Statului Major. Flood avea 1,93 m și cântărea aproape 120 kg. Cel de-al doilea bărbat era Generalul Campbell, un tip cu 15 cm mai scund și 40 kg mai puțin decât șeful lui. Campbell era comandantul forțelor speciale, iar înainte comandase cu mândrie faimoasa Divizie 82³ Aeropurtată și Corpul 18⁴ Aeropurtat.

Președintele Hayes își începuse mandatul cu doar cinci luni în urmă și, până acum, relația cu Pentagonul și CIA se dovedise una decentă. Înainte de a fi ales președinte, Robert Xavier Hayes fusese mai întâi congressman, apoi senator. Democratul din

³ 82nd Airborne Division - Divizia 82 Aeropurtată face parte din Armata SUA și este specializată în operațiuni de asalt cu parașutiști. Misiunea ei este „să răspundă la crize majore, oriunde în lume, în termen de maxim 18 ore” (n.t.).

⁴ 18th Airborne Corps - Corpul 18 Aeropurtat grupează majoritatea diviziilor de intervenție rapidă ale Armatei SUA, inclusiv Divizia 82 Aeropurtată. Are sediul în Fort Bragg, Carolina de Nord, motiv pentru care, de multe ori, atunci când se face referire la ea se folosește sintagma „Fort Bragg” (n.t.).

Ohio fusese ales în cea mai înaltă funcție din stat în mare parte datorită faptului că avea o viață personală curată și era văzut drept omul care ar fi putut aduce laolaltă cele două partide divizate. Administrația precedentă fusese atât de presărată cu scandaluri, încât națiunea alesese, cu o majoritate covârșitoare, singura persoană a cărei viață privată reușise să treacă cu brio de scrutinul presei. Hayes era căsătorit, îndrăgostit de soția sa, și avea trei copii în jur de 30 de ani, care reușiseră să stea departe de tabloide și să-și construiască o viață relativ normală.

Kennedy își puse servieta pe un scaun aproape de capătul mesei și spuse:

- Dacă doriți să vă așezați, putem începe.

Se simțea presată de timp. Lucrurile începeau să o ia razna într-un ritm frenetic.

Directorul Stansfield îl salută scurt pe președinte și pe cei doi generali. Nimeni nu avea chef de stat la șuetă. Președintele se îndreptă spre celălalt capăt al mesei și se așază pe scaunul de piele cu spătar înalt. Toți cei patru pereți ai încăperii erau îmbrăcați în lambriuri de lemn închis la culoare, cu excepția unei secțiuni pătrate din spatele președintelui. Acea porțiune era albă, iar în mijlocul ei trona sigiliul prezidențial.

Cu președintele în capul mesei, cei doi generali se așezară în dreapta sa, iar Directorul Stansfield în stânga. Kennedy înmână fiecăruia câte un dosar identic, sigilat cu bandă roșie și marcat Ultrasecret.

- Vă rog, puteți deschide dosarele, până pregătesc eu toate celelalte materiale, spuse ea dându-și după ureche o suviță de păr șaten.

După câteva secunde de cotrobăit prin servietă, găsi memoria USB căutată și o introduse în calculator. Un minut mai târziu, directoarea Centrului de Contraterorism al CIA era gata.

O hartă a Golfului Persic apăru pe ecranul uriaș din dreapta lui Kennedy.

- Domnule președinte, încep eu, cu patru zile în urmă unul dintre oamenii noștri a fost inserat în orașul iranian Bandar

Abbas. Omul nostru opera pe baza unei informații conform căreia Șeicul Fara Harut ar fi în oraș.

Kennedy apăsa o tastă, iar pe ecran harta dispăru, pentru a lăsa loc unei fotografii vechi alb-negru, în care era un bărbat cu barbă și turban.

- Fara Harut, prezentat aici într-o fotografie din 1983, este liderul religios al grupului Hezbollah. Are legături foarte strânse cu toți conservatorii religioși din Iran, continuă ea aruncând o privire președintelui. Probabil că ați citit notele referitoare la el din PDB.

Kennedy se referea la memoriile zilnice ale președintelui (President's Daily Brief), un rezumat al serviciilor de informații trimis în fiecare dimineață la Casa Albă.

- Îmi amintesc numele, încuviință președintele.

Kennedy apăsa din nou tasta și o nouă fotografie apăru pe ecran, de data aceasta a unui bărbat mult mai tânăr, chipeș și fără barbă.

- Acesta este Rafique Aziz. Fotografia e din anii '70, când Aziz era student la electronică la Universitatea Americană din Beirut.

Președintele încuviință gânditor și spuse:

- Am auzit multe despre acest individ.

- Ei bine, poate nu ați auzit cu ce se ocupă în ultima vreme, spuse Kennedy arătând spre seria de fotografii care rula acum pe ecran, imagini cu autobuze arse și corpuri însângerate, grotești. Aceste bombardamente au fost conectate cu grupul palestinian Hamas. Acesta și-a intensificat atacurile în ultima vreme, într-un efort masiv de a opri procesul de pace din Orientul Mijlociu. În trecut, Hezbollah și Hamas nu au făcut mare lucru pentru a-și susține reciproc cauzele. Până recent. În clipa în care lucrurile s-au calmat în Beirut, Aziz și Harut au început să caute o nouă modalitate de a continua lupta. Și au găsit-o în 1996, după ce Israelul l-a asasinat pe liderul mișcării Hamas, Yehya Ayyash. Hamas a devenit și mai militant, în încercarea sa de a scoate Israelul din Fâșia Gaza și Cisiordania. În ultima vreme, israelienii au observat un nivel crescut de

sofisticare a bombelor și tacticilor Hamas. Opinia noastră este că responsabilul e Rafique Aziz.

Kennedy făcu o pauză și se pregăti să lanseze bomba.

- Pentru a înrăuți și mai mult lucrurile, avem informații că Saddam Hussein s-ar fi oferit să finanțeze anumite acțiuni ale grupării.

Președintele Hayes dădu din cap și se încruntă.

- Și asta nu e tot, continuă Kennedy. Oferta are o condiție: ca atacurile să fie asupra Statelor Unite, *în interior*.

Informația ridică brusc sprânceana stângă a președintelui Hayes.

- De unde aveți această informație?

Kennedy se uită spre Stansfield, iar acesta răspunse:

- NSA a interceptat niște mesaje, iar noi le-am verificat prin câteva dintre contactele noastre externe.

- Minunat, oftă Hayes încruntat. Ce altceva?

- Acum două zile, omul nostru din Iran ne-a informat că s-ar putea să-l fi identificat pe Harut, iar astăzi, puțin mai devreme, a confirmat informația.

Președintele își încrucișă brațele la piept.

- Suntem absolut siguri că e Harut?

- Da, domnule președinte, răspunse Kennedy încrezătoare.

Hayes își lăsă privirea să alunece spre harta Iranului și o studie o clipă, după care reveni la Kennedy.

- Presupun că nu ai convocat această întâlnire doar ca să-mi spui că e posibil să-l fi găsit pe tipul ăsta.

- Corect, domnule. Pentru noi e o ocazie pe care o așteptam de mult timp. Dacă nu punem mâna pe el acum, s-ar putea să nu mai avem o a doua șansă.

Kennedy se opri o clipă pentru a se asigura că președintele înțelege gravitatea situației.

- Împreună cu Generalul Campbell, am pus la cale un plan pentru a-l ridica pe Harut, spuse ea schimbând imaginea de pe ecran.

O a doua hartă a Golfului Persic apăru, de data aceasta cu șase marcaje pe ea. Kennedy se uită spre Generalul Campbell și încuviință din cap.

Campbell se ridică și, cu postura lui dreaptă de militar, înaintă spre ecran.

- Domnule președinte, începu el odată ajuns acolo, Harut, ca și Saddam, nu stă niciodată în același loc mai mult de trei sau patru nopți. Este pentru prima oară în peste un deceniu când am reușit să-i urmărim mișcările mai mult de 24 de ore și să ne aflăm în poziția de a face ceva cu această informație, continuă el arătând spre hartă. Avem două elicoptere ale Aripilor de Operațiuni Speciale care au părăsit Arabia Saudită și sunt pe cale să ajungă la Independence, care patrulează în zona Golfului Persic.

Generalul arătă spre unul dintre punctele marcate pe hartă ca fiind locația portavionului cu propulsie nucleară Independence.

- Iar aici, continuă generalul arătând spre un alt punct aflat aproape de coasta iraniană, marcat printr-un semn albastru, de forma unui trabuc, aici este USS Honolulu. Așa cum vedeți, nava nu se mai află în apele internaționale, ci la aproximativ 3 km de țărm, așteptând ordinul de a-și lansa încărcătura.

În timp ce Campbell își continua discursul, președintele Hayes avu o senzație ciudată, de deja-vu. Visase la acest moment ani de zile și era îngrozit de el. Ideea de a trimite trupe americane în teritoriu inamic nu-i surâdea deloc, nu avea nimic mistic, glorios sau satisfăcător în ea. Urmau să moară oameni în seara aceasta din cauza ordinului său. Inamicii, cu siguranță, și poate chiar unii dintre soldații săi.

Președintele ascultă cu atenție spusele generalului și încercă să gândească obiectiv. Hayes era pasionat de istorie și știa că dezideratul de a nu folosi niciodată forțele armate era utopic. Dacă nu acționa în seara aceasta, putea pune în pericol viețile compatrioților săi. Terorismul trebuia confruntat. Era o decizie pe care nu avea cum să o evite.

În orașul iranian Bandar Abbas, aflat pe malul mării, un bătrân își târaia alene picioarele pe o stradă prăfuită. Era îmbrăcat într-o *djellaba* albă și murdară, un soi de robă lungă și largă care îi ajungea până la glezne. Un turban cafeniu îi acoperea capul și fața; în picioare avea o pereche de sandale de piele, uzate și prăfuite. Vântul bătea dinspre Golful Persic, iar cerul nopții era plin de nori grei.

Bătrânul ramolit mormăi ceva ca pentru el în persană, limba locului, și continuă să înainteze chinuit. Dar așa cum se întâmplă de multe ori în viață, aparențele erau înșelătoare. Sub turbanul și *djellaba* zdrențuite se aflau 85 de kilograme de masă musculară încordată ca un arc. Mitch Rapp, un american de 31 de ani, nu făcuse duș de o săptămână. Tenul său bronzat era acum acoperit cu un strat de murdărie, iar părul și barba negre erau înspicate cu suvițe argintii, care îl făceau să pară de două ori mai bătrân decât era.

Dimineața târziu și în prima parte a după-amiezii, americanul dormea într-un apartament mic. Spre seară începea să cutreiere străzile cu un sac din pânză maronie în spate, adunând cutii goale și sticle. În timp ce juca rolul de vagabond, adopta o postură gârbovită și o atitudine timidă. Dar ochii și mintea îi erau alerte. Scana cu privirea ușile și ferestrele și asculta conversațiile din jur – așteptând un indiciu. Care apăruse cu două zile în urmă. Rapp căuta un bărbat – un bărbat pe care voia să îl ucidă.

În căutarea acestui individ, Rapp ajunsese în unele dintre cele mai dure și murdare orașe din Orientul Mijlociu, Africa de Nord și Europa. În proces, fusese împușcat, înjunghiat și vânat, dar în tot acest timp, prada lui reușise să îl evite. În urmă cu șase luni, într-o noapte ploioasă la Paris, Rapp avusese șansa de a-l prinde, dar o irosise. Un moment de ezitare, de indecizie prostească îi permisesse lui Rafique Aziz să scape la limită. Rapp jurase că nu va mai permite niciodată să se întâmple acest lucru. Data viitoare avea de gând să apese pe trăgaci – cu martori

nevinovați în cale sau nu.

În această noapte, Rapp era hotărât să ia din nou urma individului. Apropiindu-se de casa pe care o descoperise cu două zile mai devreme, Mitch scană acoperișurile și ferestrele cu privirea, în căutare de santinele pe care poate le ratase la vizitele anterioare. Mirosul sărat al aerului amestecându-se cu cel de canalizare îi înteti instinctele. Se afla pe teritoriu inamic, urma să intre direct în cușca leului. Străzile pe care mergea aparțineau Hezbollah-ului, unul dintre cele câteva grupuri islamice militante care dominau dedesubturile politicii din Orientul Mijlociu. Gruparea teroristă ucisese mii de oameni în jihad – războiul lor sfânt. Aceasta era fortăreața lor, în mizerabilul oraș Bandar Abbas. Rapp învățase devreme în profesia sa că inamicii erau mai vulnerabili acasă – era o probabilitate mare ca aici să se simtă comod și să lase garda jos. În această seară, el avea să intre în casa lor, neanunțat și neinvitat.

Rapp își ajustă turbanul astfel încât să îi rămână vizibili doar ochii. Apoi luă colțul și continuă să își târaie picioarele în modul specific unui om de două ori mai în vârstă ca el. Câteva case mai în față, un bărbat stătea pe un scaun pliant și ținea o mitralieră AK-47 pe genunchi.

Rapp bâigui ceva în persană, încercând în mod intenționat să îi atragă bodyguardului atenția asupra prezenței sale. Bărbatul îi auzi pașii apropiindu-se și îndreptă arma în direcția zgomotului. Vagabondul care bolborosea apărui din umbră, iar bodyguardul se relaxă, coborându-și mitraliera înapoi pe genunchi. Era musafirul lui nebun de la miezul nopții, încă un moș inutil.

Pe măsură ce Rapp se apropie de bărbat, își trase turbanul de pe gură. Zâmbi, afișând niște falși dinți cariați, salută santinela înarmată și își văzu de drum. Bărbatul mătăhălos încuviință și se lăsă înapoi pe spate, sprijinindu-și capul de zidul casei.

Rapp înaintă greoi, dar în tot acest timp ochii lui alerti inventariau toate detaliile străzii. Observa toate ferestrele și ușile. Încerca să privească atent dincolo de draperii, în umbre. Dacă era o capcană, acolo l-ar fi așteptat inamicii.

Rapp intră pe o stradă mai îngustă. La vreo 20 de metri în față, americanul se aplecă în timp ce intră pe o alee care fusese construită cu mult înainte de apariția mașinilor. Pasajul cu aspect de tunel avea o lățime puțin mai mare de un metru și era cufundat în beznă. Încetinind pasul, Rapp se opri lângă al doilea alcov pe dreapta și închise ochii. Lăsă jos sacul cu sticle și cutii și ascultă cu atenție, strângând și mai tare ochii, încercând să grăbească procesul de adaptare la întuneric.

Situation Room, Casa Albă

Generalul Campbell încheie ședința informativă cu privire la misiune și rămase lângă Kennedy în capătul încăperii. În ultimele 24 de ore munciseră aproape non-stop pentru a pregăti totul, dar acum totul depindea de președinte, care analiza argumentele pro și contra. După un minut de tăcere, președintele Hayes privi spre Directorul Stansfield și întrebă:

- Cine e omul pe care îl avem pe teren?

Stansfield închise dosarul cu rezumatul misiunii și îl puse pe masă.

- Este unul dintre cei mai buni agenți ai noștri. E fluent în trei limbi străine și înțelege vreo șase dialecte locale suficient de bine cât să se descurce.

- E american?

- Da.

Președintele încuviință alene, apoi puse întrebarea de un milion de dolari.

- În loc să ne expunem încercând să punem mâna pe Harut...

Hayes se opri o clipă și își formulă gândurile în cel mai diplomat mod cu putință:

- Ce-ar ca omul vostru – președintele o privi pe Kennedy. Care este numele lui?

- Numele de cod este Iron Man.

- Ce-ar fi ca acest Iron Man... să îl elimine pe Harut? spuse Hayes, privind precaut în jur, conștient că sugestia sa era

împotriva legii.

- Am luat și noi în calcul această opțiune, domnule președinte, dar mai există o chestiune despre care nu am discutat, zise Kennedy, privind spre șeful său.

Stansfield se lăsă pe spate scaunului, stând picior peste picior.

- Abia recent am aflat anumite informații, spuse el calm, asociate direct cu această operațiune. Ieri am primit un telefon de la unul dintre omologii mei de peste hotare. Am fost informat că Hamas vizează Washingtonul pentru un atac terorist. Nu se știe când și unde va avea loc atacul, dar avem o sursă care poate confirma această informație secretă.

Hayes dădu din cap și injură în barbă.

- De unde ai această informație?

- Prietenii noștri israelieni mi-au adus-o la cunoștință în urmă cu câteva săptămâni, iar în această dimineață ne-a fost confirmată de britanici.

- Elaborează, te rog, spuse Hayes, făcându-i semn să continue.

- Israelienii au prins un comandant al Hamasului într-una dintre raziile efectuate în Cisiordania în urmă cu o lună. În timp ce îl interogau, el a făcut câteva referiri la un atac plănuț aici, în Washington. Nu au putut scoate mai mult de la el în această privință, cu excepția faptului că omul din spatele operațiunii este nimeni altul decât Rafique Aziz.

Președintele Hayes se răsuci pe scaun și ridică privirea spre micul ecran pe care rulau imaginile carnagiului rămas în urma unui atentat cu bombă din Israel. Simplul gând că așa ceva s-ar putea întâmpla la Washington, D.C., îi făcu sângele să îi dlocotească în vene.

- Acest lucru, continuă Stansfield, se potrivește cu raportul NSA conform căruia Saddam s-a oferit să finanțeze orice atac terorist executat pe teritoriul Statelor Unite.

Hayes îl privi pe directorul CIA și se ridică de pe scaun. Își aminti să rămână calm. Saddam devenise ghimpele din coasta Americii și era momentul să se ocupe de el într-o manieră mai lipsită de scrupule. Sarcasmul i se simți în glas când spuse: